

Dat doen immers menschen, die hun naam met eere dragen, niet.

Evenwel: deze ziekte wordt zoo zoetjes aan epidemisch.

In een perspolemie schrijft de hoofdredacteur van het „Weekblad voor de Vrijzinnige Hervormden“:

Voorop zij gesteld dat de kwestie, waaraan het eigenlijk gaat, of n.l. de vrijzinnigen zich gereformeerd zullen noemen, door hen wel eenstemmig met „ja“ zal worden beantwoord. Er wordt in de diepte, geestverwantschap gevoeld met wat de gereformeerde vaders bezield en in de taal van onzen tijd overgebracht, is hun geloof, het onze.

Men zal echter opmerken, dat het gaat om hun geloof, uitgedrukt in de taal van hun tijd.

Daarin ligt al duidelijk dat het gaat om dingen van secundair belang, niet om de vroomheid des harten, maar om de verstandelijke omschrijving.

En op de vraag om een naamlijstje van modernen, die de drie Formulieren van Eenigheid willen onderteekenen, geeft het blad ten antwoord:

Hoe staat het dan echter met de onderteekening? Het is niet verborgen gebleven, dat er onder de vrijzinnigen zijn, die gaarne de taal der oude dogmatiek spreken, die weer aan de christologie een centrale plaats geven in hun prediking, die in de drieenheidsformule, diep filosofische wijsheid erkennen.

Of deze echter bij voorkeur, de drie formulieren van eenigheid zouden onderteekenen?

Doch wat zegt de onderteekening?

Instemming met „titel en jota“?

Maar de anti-revolutionairen hebben artikel 36 uit de Geloofsbelijdenis gelicht. De confessionarissen vallen hen daarover ten zeerste aan, maar verklaren zelf, dat die formulieren al lang door de klassieke vergaderingen hadden besproken moeten worden en eventueel veranderd. En de ethischen willen van de letter van zulke geschriften niet weten.

Een buitenstaander weet soms toch heel wat meer dan een huisgenoot.

Zoo moet ik er mijn onwetendheid over bekenen „dat de anti-revolutionairen artikel 36 uit de Geloofsbelijdenis (hebben) gelicht“.

Dat is heel smaad van die anti-revolutionairen, die immers een politieke partij vormen. Wat doen zij aan onze Geloofsbelijdenis? Alleen de Gereformeerde Kerken mogen hieraan iets veranderen.

Doch laat mij het blad geruststellen.

De anti-revolutionairen zijn hun boekje niet te buiten gegaan.

De Synode van de Gereformeerde Kerken, gehouden in 1905 te Utrecht, hebben verandering aangebracht.

Maar zoo kras er in gehakt als het „Weekblad“ het doet voorkomen heeft zij niet.

Volgens het „Weekblad“ zouden we niet meer mogen spreken van de 37, maar van de 36 artikelen.

Met heel artikel 36 is korte metten gemaakt. Het is eenvoudig er uitgelicht.

Doch in waarheid is er slechts één zinsnede uitgelicht.

Het kon geen kwaad als men van modernistische zijde een beetje meer nota nam van ons kerkelijk leven.

Dit echter in het voorbijgaan.

Men leest uit deze stukken, dat de modernen zich gaarne Gereformeerd noemen en dat het zelfs wel mogelijk is, dat sommigen, al is het niet bij voorkeur, de drie Formulieren van Eenigheid willen onderteekenen.

Welk een attractie gaat er alzo van onzen Calvinistischen, Gereformeerden naam uit.

Voor een tiental jaren was hij onder ethischen en modernisten geminacht.

Maar nu komt hij tot eere.

Nu zien we zelfs ethischen er modernisten als zeven vrouwen, die den slip van een Calvinistischen man aangrijpen en vragen: laat ons naar uw naam genoemd worden.

Doch zij zullen hem niet hebben.

De a. s. Predikantenvergadering.

Binnenkort zal de vereniging van predikanten van de Gereformeerde Kerken in Nederland zijn jaarvergadering houden.

We kunnen niet nalaten het bestuur ons compliment te maken over het uitgezochte menu, dat het den gasten wil voorzetten.

Dr J. Brinkman van Haarlem zal er konfereeren over het begrip „gerechtigheid“ in de prediking van Jezus.

Dr G. Diemer te Roden over: „de beproeving der geesten in onzen tijd“.

Dr K. Dijk van Den Haag over „Het dogmatisme onder de jongeren“.

Met zulk een program behoeft men aan het wel-slagen niet te twifelen.

Voor het laatste referaat zal wel bijzonder de aandacht trekken.

Geve de Heere, dat dit program onverhinderd worde afgewerkt.

De stellingen vindt men in bijna al onze Kerkbodes.

Men leze en bestudeere ze.

De Glindhorst.

Uit de kerkelijke bladen is onzen lezers stellig reeds bekend, dat er een Herstelcomité is opgericht ten behoeve van „De Glindhorst“.

Mogen wij onze lezers uitnoodigen deze stukken niet over te slaan, maar er volle aandacht aan te schenken?

„De Glindhorst“, zegt de circulaire, kan gereed worden.

Voor verdere bijzonderheden verwijzen wij naar de verschillende Kerkbodes.

den wereldienst, die onder het volk des Heeren zijn ingeslopen; en als Opzieners der gemeente, deze schuld van Gods volk als hun eigen schuld erkennende, betuigen zij zich deswege voor het heilig aangezicht des Heeren te verootmoedigen, biddende, dat de Heere hun in dezen weg niet doe naar hunne en hunner vaders ongerechtigheden, maar nog gedachten des vredes over hen betoone, door hen als Opzieners, en met hen het volk des Heeren, terug te leiden in den weg van gehoorzaamheid aan Koning Jezus en van trouw aan Zijn Woord.

In een volgende conclusie werd uitgesproken, dat men zonder beding zich te houden had aan die drie heerlijke Formulieren van Eenigheid, waarin de Kerken dezer landen de waarheid, die naar den Woorde Gods is, van onds beleden hadden, en nu nog officieel beleden, blijkens de historisch eenig geldende uitlegging van Art. XI, en dat derhalve elke kerkeraad moest besluiten, om van nu voortaan in zijn Kerk niemand tot den H. Dienst des Woords toe te laten, dan die zich bereid verklaard had om, bij de aanvaarding zijner bediening ten overstaan van den Kerkeraad, zijn onvoorwaardelijke onderwerping aan het gezag van Gods onfeilbaar Woord te betuigen, en daartoe de drie Formulieren van Eenigheid (zijnde de Confessie, de Catechismus en de Vijf artikelen tegen de Remonstranten), met betuiging van hartelijke instemming, te onderteekenen.

Vooris werd o.m. nog aangenomen, dat het Kerkverband, waarin de Kerken thans sedert 1816 stonden, moest afgebroken, waar de Gereformeerde Kerken hierdoor zouden belet worden Koning Jezus, overeenkomstig hare belijdenis, als den eenigen Souverein in zijne Kerk te eeren.

Verder nog, dat gereformeerde belijders, die onder een kerkeraad verkeerden, wiens doen en toelag niet naar den Woorde Gods was, gehouden waren, na ernstige vermaning, eendrachtelijk de gemeenschap met zulk een kerkeraad af te breken; als doleerende Kerk op te treden; eigen Ouderlingen en Diakenen te benoemen; en, zoo mogelijk onder leiding van een naburig Dienaar des Woords, te bewerken, dat de zuivere prediking des Woords, het recht gebruik der Sacramenten en de oefening der Christelijke tucht weer onder hen plaats gripe naar de ordinantiën Gods. Eindelijk werd, op voorstel van den heer W.

Heiligschennis uit onnoozelheid.

In Amerika moet een predikant op verzoek van een dame in zijn gemeente haar hondje hebben gedoopt.

Is het geen heiligschennis?

Dat de dame in onwetendheid handelde is al erg genoeg, maar de dominee!

Een kras staaltje van moderne „religieuzeit“.

Vrijzinnige jeugdbeweging.

Prof. Roessingh, die een van de gangmakers der vrijzinnige jeugdbeweging is, slaakt in de „Hervorming“ de klacht: „Ik acht het nu al een groot gevaar, dat de meesten onzer vrijzinnige theologische studenten zóó door de jeugdbeweging, in beslag worden genomen, dat voor deze wetenschappelijke bezinning rust en tijd gaan ontbreken“.

Welken omvang in die kringen de jeugdbeweging heeft aangenomen kan misschien het best blijken uit het volgende stuk in „De Hervorming“:

In den zomer van 1923 werd door den Vrijz. Chr. Studenten Bond en den Vrijz. Chr. Jongeren Bond een Oproep aan zooveel mogelijk alle Jeugdorganisaties in de wereld toegezonden ten einde in gezamenlijk overleg een week vast te stellen, gedurende welke zoo talrijk mogelijke Jeugdverenigingen bijeenkomsten zouden beleggen, waar de Jeugd zich opnieuw scherp voor den geest zou brengen wat een nieuwe oorlog beteekent, zich bezinnen zou op de vele vraagstukken welke zich hierbij voordoen, haar verontrusting zou uiten over de lijdzaamheid en onwetendheid van velen te dezen aanzien, om aldus tot het versterken van den Vredeswil mede te werken.

Met dezen oproep hebben zeer vele Jeugdorganisaties uit vele landen groote sympathie betuigd. Door het tijdrovende van internationale correspondentie en besprekingen met Jeugdorganisaties van de meest uiteenlopende richtingen moest de Vredesweek worden uitgesteld. In verband met deze besprekingen werd nu vastgesteld, dat van 3—10 Augustus 1924 (wanneer het 10 jaar geleden is, dat de wereldoorlog uitbrak) de „Internationale Vredesweek van de Jeugd“ zal gehouden worden.

Een dezer dagen werd aan alle Jeugdorganisaties verzocht gedurende die week in al hare afdelingen bijeenkomsten te houden, zoo mogelijk en wenschelijk in combinatie met andere, in hare tijdschriften en organen artikelen aan deze Vredesweek te wijden. Ook kunnen gewestelijke en landelijke bijeenkomsten worden gehouden. Zoo zal in Holland door den V. C. S. B. en V. C. J. B. naast de plaatselijke bijeenkomsten hunner afdelingen, een algemeen toegankelijke conferentie worden georganiseerd (vermoedelijk op terreinen bij Soesterberg), waar ook buitenlanders kunnen komen. Te zijner tijd zullen daarover nadere bijzonderheden gepubliceerd worden.

Overigens behoudt elke vereniging volkomen vrijheid naar haar meening de bedoeling der Vredesweek uit te werken, al kan zooveel mogelijk naar samenwerking worden gestreefd.

Voorop staat dat de Jeugd als zoodanig niet com-

M. Oppedijk uit Hlst besloten, dat „bijaldien de nood der Kerken nogmaals zulk een conferentie noodzakelijk mocht maken, de Kerk van Amsterdam gelast zou zijn, de oproeping tot zulk een samenzijn te doen“.

Hierna stond de gansche vergadering op van haar zitplaatsen, om zich plechtig als een eenig man uit te spreken in deze laatste slotresolutie, door den Voorzitter luide opgelezen:

En zijn alsoo de gecommitteerde Opzieners, na afhandeling dezer resolutie, gescheiden, onder dankzegging aan den Koning der Kerk, die het samenbracht, en onder ootmoedige aanroeping van den Naam des Heeren, dat Hij, die sloeg om onze schuld, maar ook machtig is, om ons door zijn onbegrijpelijkheid barmhartigheden te verlossen, zijn aangezicht toch over de Kerken onzer martelaren verheffe, en weer in goeden kerkedienst gemeenschap der heiligen aan allen in deze landen doe vinden, die door 's Heeren genade gebracht zijn tot de zuivere heilijenis van de waarheid, die daar is naar den Woorde Gods.

In zijne hand hunne zaak stellende, vermanen ze dan ook de Kerken dezer landen met ernste, om op te staan uit den slaap, waarin ze dusver verzonken lagen, en weer als geroepene Kerken des Heeren, het schepel voor niets te achten, Gods alleen alle eere te geven, en te staan naar die bereidvaardige onderwerping aan het Woord des Heeren, die door geen geboden of ordonnantiën van menschen ooit krachteloos te maken, vrucht is van de inwerking des Heiligen Geestes, en daarom liefelijk voor God.

Daartoe verwekke en bevestig ons die Opperste Herder onzer zielen, het verheerlijkt Hooft en de eenige Koning zijner Kerk, wien als den eeuwigen Zoon, met den Vader en den Heiligen Geest, toe komt de eere, de prijs en de dankzegging! Amen.

Voor de aanneming dezer slotresolutie drong een plechtig karakter; ze werd door alle aanwezigen met een overluide Amen bevestigd.

En zoo waren hier dan, zonder dat één der deelnemers er tegen geprotesteerd had, de lijnen uitgestippeld, die bij komende conflicten den gang van zaken zouden beheerschen.

Zie voorts: Acta der Conferentie van Gecommitteerde Kerkeraadsleden 1883. Ook: G. C. Gijben, De zestien Amsterdamse Resolutiën aan de Belijdenis en aan de Historie getoetst.

KUYPER-BIBLIOGRAFIE.

door

J. C. RULLMANN.

XCIX.

Na een kort openingswoord, waarin Dr Kuypers herinnerd had aan de samenkomsten der „Christelijke Vrienden“ in deze zelfde stad Amsterdam voor ruim het vierde eeuw geregeld gehouden, op algemeen christelijken grondslag, en aan de noodzakelijkheid van een meer kerkelijke basis als eisch des tijds, onderwierp hij nu namens zijn medegecommitteerden aan het oordeel der vergadering eenige resolutiën, in druk reeds iederen deelnemer aan de Conferentie ter hand gesteld, en die als leidraad voor de beraadslagingen zouden kunnen dienen. Eén van deze resolutiën echter werd op voorstel van den Voorzitter tot geen onderwerp van discussie en debat gemaakt, maar namens allen als een diepgeroelde belijdenis hunner gemeenschappelijke schuld voorgelezen en uitgesproken. Immers, wie niet begint met boete te doen is niet waardig in dezen strijd voor Christus' Kerk de hand op te heffen.

De broeders stemden ten volle met dit voorstel in, en daarop hebben de opzieners der Kerken hier vergaderd, staande, in de woorden dezer resolutie, namens hen bij monde van Dr Kuypers uitgesproken en opgelezen, hun gemeenschappelijke schuld voor God beloden. Zij was van dezen inhoud:

Opzieners van de Gemeente onzer Heeren Jesu Christi, uit onderscheidene Kerken dezer landen alhier in conferentie samengekomen, om in broederlijk overleg te beramen, wat hun te doen staat, ten einde in zake de nieuw ingevoerde Proponents-formule niet ontrouw aan hun roeping en daardoor schuldig voor den Heere hunnen God te worden bevonden, hebben, na varige smokings, en alzo hunne hulpe alleen in den Naam des Heeren Heeren stellende, zich uitgesproken in de navolgende resolutiën:

Ten tweede bekennen zij ootmoedelijk, dat de smaad, door de invoering van deze nieuwe Proponents-formule aan de Kerken onzes Heeren overkomen, te belijden is als eene rechtvaardige vergelding van den Heere der heerschers voor de afschrijvende schuld van het ongeloof, de liefdeloosheid en

petent te doe deze V zal ve daarvan De van de (3 Aug Kerken richting den. O Verzoek ook v rijk. D Is het v zelf gaat. Niets d al die ov We will voor we

UIT H

Reeds v van sta werp niet leiding va het volgen

Well

in „

van he

in Twi

„Gaam

Onze

noedig

het r

tiëring

Gaar

recht i

namen

recht i

huusva

geleed

oudert

en ziel

voor

toedoo

wil ik

bestel

den zo

werk

toe to

sociale

van de

kunnet

gewees

niet ee

trale o

hierme

hebben

voor l

acht, o

wanne

lijk of

voorwa

tegen

man i

Met de

als nie

er niet

maakt

die vo

gelden.

Met

onze l

deel.

ongeco

zegen

ingest

gevon

wel ee

thans

gaan,

hunne

han e

Zie,

lijk da

mij da

lichten

Gaarne

antwoord.

Maar de

Straf

Het

gingen

1922 o

talenva

J. P. e

te will

ontroe

10.

Overb

gewest

bepall

vloeko

20.

beantv

paling

Dit

te Kar

tot de